

Πεταλούδες και αράχνες

Η παρακολούθηση ξεκίνησε χαράματα, με χαμηλή θερμοκρασία και συννεφιά. Η μέρα που ερχόταν προσιωνιζόταν την τελειότητα. Και τι σημαίνει «ημέρα τέλεια»; Δυο πράγματα: φως από μεσογειακή άνοιξη και αγαθές σκέψεις. Αυτό είναι όλο, και είναι πάρα πολύ.

Έπρεπε να αποδείξω στο αφεντικό μου ότι αξίζω το μισθό μου. Κάτι που, σύμφωνα με τα αφεντικά, συμβαίνει σπανίως. Ωστόσο εγώ ανήκω στις περιπτώσεις των ευνοημένων. Τσακίστηκα στη δουλειά από νεαρή ηλικία, ύστερα διάβασα και σκέφτηκα, όταν ξέκλεψα χρόνο, γύρω στα είκοσι οκτώ, γράφτηκα και σπούδασα δι' αλληλογραφίας αλλά, κυρίως, ναι, κυρίως αυτό, κράτησα πάντα την ανάσα μου κοντή και τ' αυτιά μου ορθάνοιχτα. Μια απλή και μαγική συνταγή που λίγος κόσμος την καταδέχεται. Κοιτάξτε τους ανθρώπους τριγύρω σας: πόσοι από αυτούς έχουν μέτρο κι ενδιαφέ-

ρον για όσα λέγονται και γίνονται; Ελάχιστοι, κι από τους ελάχιστους αυτούς, πόσους μπορείτε να θυμηθείτε; Κανέναν· γιατί δεν είναι μεγαλόσχημοι, δεν φωτογραφίζονται, δεν βγαίνουν στην τηλεόραση και, κυρίως, δεν επιδιώκουν να σας πείσουν να τους θαυμάσετε...

Επιθυμώντας να κρατήσω μυστικό το στόχο μου αλλά και τη μεθόδευση που σκόπευα να ακολουθήσω για να τον κατακτήσω, απομονώθηκα για μερικά χρόνια. Δεν γινόταν να συνευρίσκομαι με τους ανθρώπους δίχως να επεξηγώ. Επέλεξα λοιπόν τη μοναχική πορεία, κι αυτή η εντελώς συνειδητή απόφαση απείλησε μακροπρόθεσμα την ψυχική μου ηρεμία. Οι συνάδελφοί μου με θεωρούσαν ακίνδυνο κι αδιάφορο για παρέα – ένας άνθρωπος χαμηλών τόνων, που μιλάει λίγο και δεν περιαιτολογεί είναι, αν το σκεφτεί κανείς στατιστικά, ένα από τα τρία: βλαξ, ιντριγκαδόρος ή σοφός. Εγώ δεν δείχνω σοφός, ούτε ιντριγκαδόρος. Από τους παλιούς μου φίλους είχα αποκοπεί. Κι έμενε το κρίσιμο ζήτημα γυναίκα. Έχοντας αποφασίσει πως με κανέναν δεν επρόκειτο να μοιραστώ τα ζητήματα της ανέλιξής μου, δεν μου απόμεναν πολλές εναλλακτικές: Αναγκάστηκα να λειτουργήσω σαν μηχανή του σεξ· κι έζησα τότε την πιο μεστή εποχή τής ως τώρα ζωής μου. Δεν μπορούσα να διανοηθώ πόσο μεγάλη είναι η στιγμιαία απόλαυση, αυτή η συνεύρεση χωρίς ερωτήματα κι ερωτηματικά, κυρίως χωρίς αύριο...

Να εξηγούμαι, είχα αποφασίσει πως δεν θα πλήρωνα δεκάρα ως μηχανή του σεξ. Είχα κι εδώ βάλει υψη-

λό στόχο, γιατί όλο αυτό το κατασκεύασμα του μυαλού μου προϋπέθετε πρώτον ότι θα έβρισκα γυναίκες και δεύτερον ότι θα έβρισκα γυναίκες που να μην ενδιαφέρονται για το αύριο. Ξέχασα να πω κάτι ιδιαίτερα σημαντικό ως προς το ζήτημα που περιγράφω – και δεν γίνεται να το αναβάλω πια: από μικρός γοήτευα εντελώς άκοπα τις γυναίκες. Πρέπει να πρόκειται για τάλεντο, αγνωώ αν και από πού το κληρονόμησα· αυτό που γνωρίζω είναι πως πετύχαινα και πετυχαίνω χωρίς προσπάθεια, χωρίς αγωνίες, χωρίς καν να το συνειδητοποιώ, το στόχο του άντρα, στόχο για τον οποίο άλλοι φτύνουν αίμα κι άλλοι, οι πιο πολλοί, ταλαιπωρούνται σε διαφορετικούς βαθμούς. Υπάρχουν βέβαια κι οι κατακαχημένοι που δεν θα τα καταφέρουν ποτέ, μα ποτέ· αυτοί, στην καλύτερη περίπτωση, θα μεταμφιέσουν την ερωτική τους απόγνωση σε μια δραστηριότητα: στη χειρότερη, θα τρελαθούν ή θα εγκληματήσουν. Λίγοι –το παρατήρησα πρόσφατα, γιατί πρόσφατα μόνον άρχισα να παρατηρώ– διαθέτουμε το βασικό τάλαντο: ο άντρας που βλέπει μπροστά και σταθερά, ελάχιστα αφήνει ανεπηρέαστες. Αν προστεθεί και μιας μορφής οξυδέρχεια περί τα ψυχολογικά, που λέγεται ότι τη διαθέτω επίσης, τότε, όπως έδειξε κι η μέχρι τώρα πορεία μου, δύσκολα βρίσκεται γυναίκα απρόσιτη...

Έχω επιθυμήσει έναν κήπο, έναν οποιονδήποτε κήπο. Να έχει χρώμα και χρώμα, όπως κάθε κήπος. Εδώ και χρόνια ζω σε κατοικίες χωρίς χρώμα και χρώμα.

Στον εικοστό δεύτερο όροφο είναι δύσκολο να διατηρήσεις κήπο ή θερμοκήπιο αν δεν είσαι πλούσιος, πολύ πλούσιος. Μου λείπουν επίσης τα ζώα και τα μαμούνια που προϋποθέτει ένας κήπος. Αυτό ειδικά το τελευταίο είναι κάτι που δυσκολεύονται να το καταλάβουν οι άλλοι. Όταν περιγράψω πόσο μου αρέσουν οι ακρίδες κι οι χρυσόμυγες, όταν υπερασπίζομαι τις κατσαρίδες, και μάλιστα τις μεγάλες, αλλά και τα κουνούπια, όταν επεξηγώ πώς αποφεύγω –μέσα από τρομερά τεχνάσματα– να τα εξοντώνω, οι άνθρωποι φεύγουν από κοντά μου. Έτσι αποφάσισα πως σε κανέναν δεν θα μιλούσα ξανά για την αγάπη μου προς τα έντομα, ούτε και στον άντρα μου, που λέει ο λόγος. Απόφαση σκληρή, που με σκληρυνε κι εμένα πολύ. Αν δεν μπορείς να μιλήσεις για όσα αγαπάς, τότε τι νόημα έχει να μιλάς με τους ανθρώπους; Αν έχω πάθος για τις αράχνες και δεν μπορώ να το μοιραστώ με κανέναν, τι θ' απογίνω; Αράχνη, ίσως;

Τα χαρακτηριστικά των ερωτικών μου στόχων ήταν αποσαφηνισμένα, στο κεφάλι μου, όσο και τα σκαλοπάτια της επαγγελματικής μου ανέλιξης. Επιδίωχα το συγχρωτισμό με γυναίκες ευειδείς, έξυπνες, φιλόδοξες κι αποφασισμένες. Όταν μια γυναίκα συγκεντρώνει τέτοια χαρακτηριστικά, δύσκολα σου γίνεται βδέλλα, ακόμα κι αν μέσα της το επιθυμεί βαθιά. Τις εντόπιζα, τις απομόνωννα, τις ρωτούσα με ενδιαφέρον για πτυχές της παιδικής κι εφηβικής τους ζωής, για πράγματα και λεπτομέρειες που αφήνουν ασυγκίνητους τους πιο πολ-

λους, κι η συνέχεια ερχόταν εντελώς αβίαστα, όπως και το τέλος. Ορισμένες από αυτές με ταλαιπωρούσαν ώσπου να ενδώσουν· δεν βιάζονταν διόλου, με αποτέλεσμα να πρέπει να περιμένω εβδομάδες, κάποτε και μήνες, για να ευοδωθεί ο στόχος μου. Αλλά –το είπα και πριν– είμαι υπομονετικός. Και σώφρων. Άλλωστε, και τα χαρακτηριστικά που γύρευα δεν τα συναντάς καθημερινά σε μια γυναίκα.

Έτσι, λοιπόν, μεθόδευα την κατάκτηση κι όταν ερχόταν η πραγμάτωση της ένωσης, απομακρυνόμουν γρήγορα με κάποιο ανόητο πρόσχημα, ή και απροσημάτιστα αν έβλεπα πως τα πράγματα σκουραίνουν επικίνδυνα. Και βυθισμένος ήδη στη διαδικασία της αποκόλλησης από το αντικείμενο του πόθου, άρχιζα ξανά να μεθοδεύω την αναζήτηση του επόμενου. Το παιχνίδι αυτό κράτησε –και με κράτησε– πολλά χρόνια.

Οι καημένες... Κάποτε έφτανα να τις συμπαθώ. Οπωσδήποτε, επειδή δεν θα 'θελα να είμαι στη θέση τους, κι η συμπάθειά μου ακόμα ήταν μικρή. Όλα ήταν μικρά στις ιστορίες μου τις ερωτικές, όλα, εκτός από τον απεριόριστο πόθο μου να τις κατακτήσω. Όταν αντιλαμβάνονταν τις προθέσεις μου –αλλ' ήταν πια αργά– έπεφταν σε βαθιά σύγχυση. Συνήθως με ερωτεύονταν, και ευλόγως, γιατί έμοιαζα να τους δίνω πολλά κατά τη διαδικασία της προσέγγισης. Αυτές περίμεναν, εξερευνούσαν, οσμίζονταν, δεν έβρισκαν τίποτε το επιλήψιμο, δεν διέβλεπαν κίνδυνο, υποχωρούσαν, ενέδιδαν. Κι ύστερα, μην τον είδατε...

Αναρωτιέμαι καμιά φορά πώς άντεξα να μην τις ερωτευτώ κι εγώ. Θα μπορούσα να έχω σπάσει σε χίλια κομμάτια, και να μην τα συμμαζέψω ποτέ. Αλλά πρόσεξα· κι έπειτα ευτύχησα στις επιλογές μου. Καμιά τους δεν τρελάθηκε, ή τουλάχιστον δεν έφτασε σε μένα τέτοιου είδους πληροφορία, καμιά τους δεν κατόρθωσε να με στριμώξει ούτε καν σε συζήτηση απολογισμού. Τις διάλεγα υπερήφανες κι αξιοπρεπείς. Μία μόνο φορά θυμάμαι πως μετακόμισα για να αποφύγω τις τηλεφωνικές οχλήσεις και τις απροσδόκητες επισκέψεις. Και μια δεύτερη επωφελήθηκα για να ταξιδέψω στο εξωτερικό, ξεγλιστρώντας κι από μένα τον ίδιο γιατί η περί ης ο λόγος μου άρεσε, μου άρεσε βασανιστικά, εξοργιστικά, παράφορα. Και τα αισθήματα αυτά δεν είναι του γούστου μου.

Αλλά μου αρέσουν και άλλα έντομα, για τα οποία μπορώ να μιλώ στους ανθρώπους. Είναι απολύτως αποδεκτή η αγάπη για τις πεταλούδες, η περιγραφή των χρωμάτων τους. Μελέτησα δεκάδες βιβλία για τις πεταλούδες, τα ντοκιμαντέρ που παραγγέλνω από τα πέρατα του κόσμου με συντροφεύουν συνήθως τις νύχτες που αγρυπνώ, κι οι φίλοι μου με συνήθισαν και με ακούνε ευγενικά, προσεχτικά, όταν αρχίζω και δεν σταματώ να μιλώ. Με τον καιρό αποδέχτηκα και το παρατσούκλι της πεταλούδας, με όλες τις αρνητικές του συνδηλώσεις. Λέει ο περίγυρος πως έγινα πεταλούδα. Έτσι ονομάζουν τις γυναίκες που δεν επιθυμούν να προσκολληθούν σε έναν άντρα. Δεν με ενο-

χλεί· ας λένε ό,τι θέλουν. Εγώ το ξέρω πως είμαι πιο πολύ αράχνη. Καλύτερα να είσαι κάτι, αράχνη έστω ή πεταλούδα, παρά να μην είσαι τίποτα και να απασχολείσαι διαρκώς με το τι είναι ο διπλανός σου.

Τώρα που κατέκτησα τον μεσοπρόθεσμο στόχο μου –τη θέση συμβούλου επί θεμάτων επιρροής κι εκμετάλλευσης ανθρωπίνων πόρων–, τώρα που η ζωή μου ξεκινάει για τα καλά και κάθε πρωινό ξύπνημα είναι για μένα ευεργετικό ερέθισμα για δράση, ήρθε η στιγμή να προετοιμάσω τη συνέχεια, το μέλλον και τους επιγόνους μου. Έτσι κάπως σκεφτόμουνα όταν δεν ήμουν παρά στα μισά –και αν– της καριέρας μου, αλλά τι καταλαβαίνει ο νέος και φιλόδοξος άνθρωπος;

Η νέα μου θέση προϋπέθετε πολλά προσόντα. Κυρίως, όμως, προϋπέθετε ατσάλινα νεύρα. Τα διέθετα. Όφειλα να παίζω τις ανθρώπινες αντιδράσεις στα δάχτυλα, κι εδώ η απομόνωσή μου έπρεπε να διαρραγεί. Δεν ήταν εύκολο. Οι συνάδελφοι δεν μασάνε. Όταν επιδιώξεις την παρέα τους με ιδιοτελή κίνητρα, το αντιλαμβάνονται σύντομα και σε απομονώνουν. Έπρεπε να παίξω στυγνά και πονηρά. Ανέπτυξα ένα φοβερό ταλέντο στην ψευτιά και, με πάμπολλους κόπους, με μεγάλη άσκηση, ξεγέλασα ορισμένους κι έριξα πολλούς κατώτερους ιεραρχικά από μένα, που κολακεύονταν βλακωδώς με τη συντροφιά μου. Στο τέλος κατόρθωσα να δημιουργήσω έναν πυρήνα ανθρώπων με τους οποίους συναντιόμασταν τακτικά.